

VIITORUL ROL

DORINA LAZĂR

Ultima convorbire cu Dorina Lazăr pentru rubrica „Viitorul rol” a avut loc cu câțiva ani în urmă. Între timp, a jucat într-o serie de spectacole care sînt tot atîtea izbînzii ale colectivului giuleștean : *Oedip rege de Sofocle* (Iocasta) ; *Năpasta, O noapte furtunoasă* de I. L. Caragiale (Anca, respectiv Veta) ; *Woyzeck* de Büchner (Bunica) ; *Echipa de zgomote* de Fănuș Neagu (Maria) ; *Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă* de Tudos. Popescu (Maria) ș.a. Stilul său expresiv, jocul nuanțat, cînd interiorizat, subtil, cînd impetuos, sarcastic, cu un viu simț al caracterizării personajului, îi permit să abordeze cu același succes atît roluri de dramă cît și de comedie. Dorina Lazăr nu-și alege partiturile ; cu un curaj artistic demn de admirație, actrița nu a dat nici-

odată înapoi în fața unor roluri așa-zis dure, antipatice, care nu lasă interpretului șansa farmecului, a simpatiei.

Un rol generos este însă cel din *Arta conversației* de Ileana Vulpescu și George Bănică. Regia : Eugen Todoran.

„Mi se pare complicat să joci în dramatizarea unui roman care a avut un succes atît de mare. Cei ce au citit cartea și-au format o anume imagine, și nu știu cum vor accepta imaginea pe care le-o voi da eu. Cred că Ileana Vulpescu și-a idealizat întrucîtva eroina. Sînziana Hangan apare ca o femeie aproape fără defecte. Sigur, ar fi minunat ca în viața de toate zilele să întîlnești asemenea oameni desăvîrșiți ! Totuși, personajul nu e o «schemă pozitivă», ci o făptură vie, puternică, radiind vitalitate, optimism, chiar dacă soarta n-a răsfățat-o deloc. Un caracter echilibrat și senin, o imensă generozitate, un fel de a fi sobru și demn, franchețea, ca supremă regulă de conduită, fac din ea centrul solar al unui mic univers a cărui atmosferă pură și înviorătoare exercită o incontestabilă fascinație. Ca actor, este desigur greu să stai în scenă tot timpul spectacolului, fără ca publicul să se sature de prezența ta. Va trebui să găsești tonul exact și variațiunile necesare, să descopăr dramatismul ascuns al cotidianului și să realizez comunicativitatea spontană și simplă de dincolo de cuvinte a unei femei de o elevație spirituală și morală ieșită din comun. Sper să mă identific rațional și afectiv cu acest personaj a cărui biografie e înțesată de date semnificative pentru transformările societății românești.

Din punct de vedere al structurii dramatice, piesa oferă un pretext excelent pentru a interfera trecutul cu prezentul : întîlnirea cu Pavel Vlăs îi prilejuiește eroinei o confesiune patetică în care se reflectă credința ei nestrămutată în omenie, în capacitatea omului de a învinge răul, de a dura prin faptele sale”.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Mai mulți cititori ne solicită exemplare din revista „Teatrul”, numerele apărute în acest an. Ne pare foarte rău, dar nu sîntem în măsură să dăm curs acestor solicitări. Am mai spus-o, o repetăm : singura cale sigură de a intra în posesia revistei

noastre rămîne abonamentul. Exemplarele trimise chioșcurilor de difuzare a presei sînt, față de numărul mare de solicitări, mult prea puține. ● La Teatrul de Stat din Arad a avut loc premiera spectacolului cu piesa *Noaptea pe asfalt* de Theodor Mă-

nescu, în regia lui Iosif Maria Băta. ● În „România literară” din 7 aprilie 1983 am citit frumoase versuri semnate de Mircea Albulescu. ● Teatrul „A. Davila” din Pitești a prezentat, la solicitarea colectivului întreprinderii „Electroargeș” din Curtea

VIITORUL ROL

DOREL VIȘAN

Actor din promoția '65, Dorel Vișan a jucat pe scena Teatrului Național din Cluj-Napoca alături de roluri mari cât și așa-zise roluri „mici“, cucerind mereu publicul prin bogăția naturii sale artistice. Apariția lui în spectacol creează o zonă de autenticitate înăuntrul căreia mesajul își sporește forța de impact. Inzestrat cu un umor robust, teluric, care-l împinge uneori spre excese, Dorel Vișan este însă printre actorii care izbutesc să transmită plăcerea pură a teatrului ca joc. Dintr-o fișă de creație extrem de bogată, spicuim: Theseu (*Visul unei nopți de vară*), Sir Toby (*A 12-a noapte*), Tranio (*Femeia îndărătnică*) de Shakespeare; rolurile titulare din *Woyzeck* de Büchner și *Tartuffe* de Molière; Predicatorul (*Mutter Courage* de Brecht); Ipigescu (*O noapte furtunoasă* de Caragiale); Macferlan (*Capul de rățoi* de G. Ciprian); Ionescu (*O pasăre dintr-o altă zi* de D. R. Popescu); Sile (*Mobilă și durere* de Teodor Mazilu). Dorel Vișan a pus în sce-

ră mai multe spectacole, dintre care *Ordinatorul* de Paul Everac i-a adus alături un premiu de regie cât și unul de interpretare, pentru rolul Mărin, la Festivalul național „Cintarea României“, ediția '81. Regizorii de film au sesizat aliajul aparte de magnetism și simplitate și l-au distribuit, cu excelente rezultate, în personaje contemporane, dintre care amintim cele din *O lacrimă de față* și *Mircea din tren* (premiu de interpretare la Festivalul de la Costinești, ultimele două ediții).

În viitoarea premieră, *Ultima oră* de Mihail Sebastian, va juca rolul profesorului Alexandru Andronic. Regia: Victor Tudor Popa.

„Toți plătim tribut, mai mare sau mai mic, »rețetelor«; totul a fost făcut mai bine de alții, înaintea noastră, este o capcană primejdioasă să ne creдем originali. Și totuși, ca să trăiască, rolul are nevoie de o știință de «unicitate», înțocmai ca orice ființă vie, neasemenea.

Andronic ar putea fi un personaj cum n-am mai făcut. Acum, când vî vorbește despre el, îmi vin în minte fraze știute: că dramaturgia lui Sebastian ocupă un loc aparte în literatura română dintre cele două războaie...; că Andronic exprimă nevoia omului de a-și lega viața de un vis, apărîndu-se de o lume brutală...; că, sedus de personalitatea lui Alexandru cel Mare, devine prizonierul imaginii ideale pe care și-a creat-o... Important pentru mine e să gășesc analogii, să pot descoperi fața nevăzută a personajului, să fac vizibil invizibilul. Într-adevăr, Andronic trăiește, integral și coerent, într-un univers al ficțiunii, care nu are defel contact cu realul; paradoxul e că această fragilă plămăuire rezistă, datorită tensiunii intelectuale care-i dă viață, la presiunea brutală a pragmaticei lumi înconjurătoare, și că, înăuntrul ei, timidul cărturar e invulnerabil.

Dacă voi reuși cu Andronic un minut de teatru adevărat, pot să zic că am mai pus în fața oamenilor o fărîmă din «plînea și sarea cunoașterii»... Grea misie...”

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

de Argeș, spectacolul Cui i-e frică de Virginia Woolf ? de Edward Albee. în regia lui Costin Marinescu. Muncitorii și tehnicienii fruntași ai acestei întreprinderi, la rîndul ei fruntașă pe ramură, au primit cu multă căldură spectacolul. ● Pregătindu-se pen-

tru participarea la etapele superioare ale Festivalului național „Cintarea României“, Teatrul popular din Rimnicu Vilcea a prezentat în premieră spectacolul cu piesa Concurs de frumusețe de Tudor Popescu, în regia lui Gheorghe Marinescu, directorul acestui

valoros teatru de amatori. ● Foyerul Teatrului de Comedie a găzduit expoziția de pictură „Forme și culori“ de Mircea Șeptilici. ● „Flacăra“ din 22 aprilie 1983 publică o interesantă convorbire a lui Dan Birlădeanu cu actrița Alexandrina Halic de la Teatrul „Ion Creangă“. ●